

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W. J.-P. Collée, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 3 fr. per jaer.
" " " " " 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 " "
De reklamen " " " " " 25 " "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzoekt duidelyk
uit de drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBURG, moet'n opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven genieten voordeeligere conditiën.

TONGEREN, DEN 19 FEBRUARY.

De loting.

Verlede week heeft de bloedwet weeral haren tol
geëischt! Menige onzer kinderen zullen hunne haer-
sten verlaten om, te midden der zedelyke gevaren van
het soldaten leven, eenige hunner schoonste jaren door
te brengen, en dan — wie weet het — misschien als
verbasterde en ontaerde zonen, naer hunne geboorte-stad
terug te keeren. De lotelingen waren opgeroepen om
deel te nemen aen de loting — dat is te zeggen: de
kans de wagen, wie aen de bloed belasting zal worden
opgeofferd: wie zyne vryheid als burger zal verliezen;
wie van het werk der samenleving, van het midden
zyner geliefde betrekkingen, zal worden losgerukt —
om des noodig te gaen sterven voor een vaderland, dat
soms geen brood voor hem heeft gehad. Ook, men kon
het zien op het gelaet van eenigen, met hoeveel onrust
zy dien dag hadden zien naderen! Lieve lezer, hebt gy
wel ooit, met aenlicht, de gesteltenis dier jongelingen
van naby beschouwd? Bemerkt die arme twintigjarige
jongen, afgewyerd zynere gezellen, — die trachten hun
leed te smoren in den drank, en niet het minste laten
uitschynen dat van een nummer, misschien hun geluk
en dat hunner ouders, broeders en zusters, afhangen
kan — die zich in eene meer of min verwyderde plaets
der herberg ophoudt, alsof hy de eenzaamheid te midden
der woeling dacht te zoeken, om zich des te gemakke-
lyker aen de ziele-smart over te leveren? Het tegen-
woordige; de toekomst? Dat is het wat hem het herte
prängt en hem by wylen eenen diepen zucht doet lossen,
of aen het oog eene heete traen ontrukkt. Het tegenwoor-
dige schynt hem nu verukend toe: hy overdenkt welk
geluk het voor hem is, onder het beleid zyns vaders,
zich met neerst te kunnen toeleggen op het aanleeren
van een ambacht, in de hoop van later zynen vader op
te volgen; onder de liefderyke zorgen zynere moeder,
het voorwerp te wezen van alle hare vreugde; zyne
oudere zuster tot troost en tevens tot hulp te verstrek-
ken; des avonds, na de werkzaamheden van den dag,
zich in den huiselyken kring te verzetten of de avond-
stunden met eene leerryke lezing door te brengen. Dit

EENE HELDIN.

(Vervolg.)

— Wel! zeer wel, myne edele miss! antwoordde hy, den
lanteern digt by den grond houdende, de meeste meisjes
zouden in uwe plaets geheel anders gevreesd hebben. —
Neen! neen! liefde en verliefde avonturen zyn niet de zaken
die my op het hert liggen. Ziet gy hier die yzeren stift wel?
Gelief hetzelve wel van de overige spykers te onderscheiden.
Hy drukte met eenen sleutel op dit stift, en — eene val-
deur sprong open. Hy trapte dezelve weder digt, opende
en sloot ze weder tot drymael toe.
— Hier, zegde hy, is het eenige kleine gevaer; want dit
luik kan slechts van boven geopend worden: wanneer gy
hetzelve aldus, naer achteren, tegen het venster duwt, zyt gy
volkomen veilig. Volg my nu voorzigtig, en houd uw hoofd
achter over, dat gy niet tegen de steenen zoldering aanstoot.
Hy voor, en zy achter hem, stegen nu eenige trappen af,
en kwamen in een nauw gewelf, waer niets anders te zien
was dan een kleine met yzeren beslagen kist. Maccarthy
zette zich op dezelve, plaetste den lanteern naest zich, en
zonder daarop te letten dat een jong meisje voor hem stond,
begon hy haer aldus aen te spreken:
— Het is nu zes-en-twintig jaren geleden, dat de laatste
pooging om den wettigen koningstam weder op den troon te
brengen, mislukte. De getrouwe vrienden der Stuarts zyn
voornemens eene nieuwe pooging te wagen. Karel Eduard
is vermoedelyk in dit oogenblik reeds aen onze kusten ge-
land. Naer het voorbeeld myner voorouders, heb ik besloten
zyne regtveerdige zaak met opgeheven zwaard te onder-
steunen, en morgen reeds zal ik het aittrekken onder
Schotland's oude koningsbanier. Hier — op de kist kloppende
— is een gedeelte van onze hulpmiddelen bewaerd. Deze
zyn aen myne hoede toevertrouwd, en in myne afwezigheid,
heldhaftige miss! geef ik die weder in uwe bewaring over.
Hy stond op haelde eenen sleutel van onder de kist,
opende dezelve, en liet het knarsende deksel tegen den muer

alles verleidt voor een oogenblik zyne inbeelding; doch
eensklaps wordt die zoete herinnering vergald door het
gedacht dat, binnen kort misschien, niets dan droefheid
en lyden hem te wachten staet. Zyne gelukkige of
ongelukkige toekomst en deze zynere ouders, hangt
immers af van een hoog of leeg nummer, dat hem werk-
tuigelyk in de hand zal vallen.

Het uer der loting is geslagen; het wordt den jonge-
lingen aengekondigd dat de trekking zal beginnen. De
jongeling rigt zich op, en met wankelende stappen
begeeft hy zich ter zael, alwaer de zielverloting moet
gebeuren. Daer is alles in gereedheid: de namen worden
opgeroepen; de jongelingen volgen elkander op, en ein-
delyk is het de beurt van dezen die zich zynere gezellen
had afgescheiden. Hy nadert de bus, trekt met bevende
hand een nummer, en geeft het den heere Arrondisse-
ments kommissaris over; met angstigen blik wacht hy
den uitslag af. De Staatsbediende roept het nummer uit
en, o God! het lot valt hem tegen: de jongeling verbleekt,
eene traen springt hem uit het oog; al wankelende keert
hy tot zyne plaets terug, en weêrhoudt zyne tranen, uit
vrees dat weldra eenige zynere dronke gezellen hem voor
lafaerd mogten aanzien.

De loting is gedaen. De twintigjarige jonge lieden,
gevolgd door straetjongens, loopen al tierende en met ver-
wilderden blik de herbergen in en uit, en slechts te mid-
dernacht, wanneer hunne rede en verstand gesmoord is
in den drank, vereenigen zy zich en trekken, al zwym-
melende, huiswaerts. De ongelukkige jongeling, inte-
gendeel, die zyne gryze moeder tot steun en blydschap
zou verstrekken, heeft zich, onmiddelyk na de loting, op
weg naer huis begeven. Zyne oudere zuster wacht hem
ten einden de dorpsplaets af; zy ziet haren broeder van
verre opkomen en hy, in stede van zyne ouders eene
blyde tyding aen te kondigen, hy moet ze het hert met
pyn en weedom overstelpen?

De vader, wiens moed wordt opgebeurd door het
gedacht dat zyn zoon goede kristen is, onderwerpt zich
met vasten wil aen het droevige lot dat hem en zyn
kind te wachten staet, doch de moeder blijft ontroostbaar.
Hoe wenscht zy niet rykdommen te bezitten, om haren
zoon vry te koopen, gelyk de ryke menschen doen. Wat
al ontwerpen sneedt zy niet in hare moederliefde om

leunen. Op den bodem der kist stonden zes verzegelde lede-
ren zakken.

— Deze, zegde hy, zyn vol met gouden louis, die den
Koning Eduard toebehooren. Ik neem er geene mede, maar
laet die afhalen, wanneer het noodig is; en hiertoe is het
dat ik uwe medewerking verzoek; zoodra onze jonge
Koning geld noodig heeft, zend ik eenen getrouwen vriend
als bode, om het af te halen. Dit zal het teeken zyn waerop
gy gedurig zult moeten letten: op den ouden esschenboom,
voor het venster uwer slaepkamer naer welken gy elken
morgend moet zien, zult gy, wanneer de tyd gekomen is,
op de schors een kruis vinden uitgesneden. Ligt het kruis
op zyde, dan ben ik reeds dood; is het een staende kruis, dan
leef ik nog; in elk geval geef gy zoo veel zakken af als er
ronde gaten onder het kruis zyn gesneden. Wanneer gy des
morgens dit teeken ontdekt, dan gaet gy in den daerop-
volgenden nacht, op klokslag van twaelf ure, langs denzelf-
den weg dien wy nu hebben afgelegd. Aen het einde van
den eersten wenteltrap, voor die nauwe deur die op den
gracht uitkomt, zult gy eenen man vinden staan, met de
linker hand op zyn zwaard rustende, de rechterhand op de
borst houdende. Gy vraegt hem: « Van waer en waer heen? »
Hy zal antwoorden: « Van Fergus en naer Fergus. » Dan
verlaet gy hem, haelt de aengeduide zakken, en overhandigt
hem dezelve. Hy vertrekt dan door den gracht, en meerdere
woorden behoef gy met hem niet te wisselen. Dit zal zoo
lang duren als er nog zakken in de kist zyn. Voor mynen
afgezondene behoef gy op dien tyd en die plaets niet te
vreezen; want ik zend niemand dan hem, mynen vriend,
dien gy hetzelfde vertrouwen mogt schenken als aen my
zelve. En nu, myne edele miss, laet ons terugkeeren. De
sleutel der kist blijft hier: de overige zal ik u, op onzen
terugweg, leeren kennen; het eenigste wat ik u nog eens op
het hert moet binden, is voorzigtigheid met de valdeur.

Zy keerden terug, en Maria volgde hem nu met een veel
lichter hert dan zy gekomen was.
Den volgende dag vertrok Maccarthy. — Lucy weende
en hing snikkend aen zynen hals, als of zy een voorgevoelen

geld te krygen! Hoeveel duizende plannen toovert zy
zich voor den geest, om dat geliefde kind te behouden!
— Zy wilde al wat zy bezit, verkoopen; dag en nacht
werken, giften afsmecken, bedelen zelfs, zoo lang tot zy
dien grooten schat zou vergaderd hebben. Zy wilde, de
onnoozele! indien zy er niet in gelukken mogt haren zoon
te behouden, met hem naer de stad te gaen, om hem ten
minste te mogen zien, en over hem te kunnen waken,
opdat hy niet verleid worde door de zedeloosheid zynere
nieuwe gezellen. O, nog verder zou de liefde strekken
eener moeder; doch, men beroepe zich nooit in die wet
op liefde, hoop en toekomst! Die bloedwet is als een
booze geest, die er genot in heeft dit alles, by den arme
te verbryzelen. Zy laet zich wel verbidden, door een
handvol gelds, maer door geene tranen!

Welhaest breekt de dag van het afscheid aen. Vader,
moeder en zuster doen den jongeling uitgeleide tot buiten
het dorp. De arme moeder, half zinneloos geworden
sedert den eerste wreede slag die haer getroffen heeft,
vergezelt haren zoon met tranende oogen en gebogen
hoofd. Het vaerwel wordt snikkend uitgesproken, de
zoon omhelst haer voor eene laatste mael, en met moeite
wordt de moeder van het kind afgescheurd. Met de wan-
hoop in de ziel keert die ongelukkige zich honderdmalen
om, staert in de verte, of zy de steun van haren ouder-
dom nog ziet gaen en groet en zegent haren zoon voor
eene laatste mael.

Het is zoo, dat de bloedwet — die door de hand des
duivels schynt geschreven te zyn — eene gryze moeder
het regt ontneemt nog langer haer kind by zich te
houden!

Enige maenden zyn verlopen sedert het afscheid
heeft plaets gehad. De jongeling komt op het onver-
wachts te huis: hy ziet er bleek en moedeloos uit. Aen
het woelige soldaten leven is hy niet gewend geworden;
zyne medegezellen hebben hem behandeld als een laf-
faerd en dit heeft hem eene kwynziekte berokkend die
hem onvermydelyk naer het graf zal slepen. De bloed-
wet heeft hem zynere moeder ontrukkt en nu zendt zy
hem haer terug, wanneer hy slechts, door zyn afsterven,
de dood zynere arme moeder kan verhaesten.

Ziedaer de zedelykheid der lotery en het geluk dat zy
de burgery en de arme klas toestaet. Vryheid voor allen!

had, dat zy dezen haren eenigen broeder nooit zou weder-
zien, maer hy legde haer in de armen van Maria en zegde:

— Hier is uwe zuster. — God beschermte u beiden!
— Hy sprong haestig op zyn peerd, en verdween weldra
achter de hooge beide heuvels van Glen carthy.

Enige dagen daarna kwam de jager met het berigt in
huis, dat de Pretendent geland was; dat deze gebeurtenis in
de Hooglanden eene algemeene beweging veroorzaakte, en
dat alle Berg-Schotten naer deszelfs vaendel stroomden. Nog
was de schors van den esschenboom gaef en onaengeroerd;
en Maria verheugde zich elken morgend wanneer zy geen
teeken ontwaerde.

Zoo verliepen er nog weder eenige dagen; maer eindelyk
ontdekte zy het veel betekenende kruis, staende met twee
ronde hollen daeronder. In gespannen verwachting bragt zy
dien langdurigen dag door. De zon ging eindelyk onder —
het werd avond — het werd middernacht.

Lucy sliep reeds; de weinige bedienden insgelyk; alles
was stil en rustig. Maria nam de sleutels, stak den lanteern
aen, sloeg eenen mantel om, en begon, hoewel niet zonder
eene ligte hertklopping, hare cenzame wandeling. Het was
een donkere nacht, geen maenschyne, slechts enkele sterren
flikkerden. Toen zy in de kapel trad, overviel haer eene
rilling, want — zoo als Maccarthy had vooruitgezegd —
een paar vledermuisen onvliedderden haer aenstonds en
zweefden onophoudelyk door den schyn, welken de lanteern
verspreide. Ook kon zy zich niet onthouden nu en dan eens
om te zien, hoe haer eigene schaduw, van den grond tot aen
het hooge gewelf uitgestrekt, als een outzaglyk spook, haer
scheen te vervolgen. Maer het moedige meisje verloor hare
rustige bedaerdheid niet; met vasten stap zette zy haren
weg voort tot aen de nauwe torendeur. Hier stond de ver-
wachte; een groot welgemaekt jongeling, met den schot-
schen mantel over den linker schoeder, en in de afgespro-
kene houding. Terwyl de leus gevraagd en nauwkeurig
gegeven wierd, had zy — onwillekeurig — den lanteern
iets opgeheven, en zag nu een schoon en edel gelaet, en een
paer heldere blauwe oogen, die tot op den grond van haer